

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Ioviani Pontani amorum libri II.

Pontano, Giovanni Gioviano

Venetiis, 1518

Ecloga. III. Exoratio. Iolas. Lycidas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13534

Quamuis sicut ager languentis excoquat herbas, Id.
Sumo tamen calathos nutanti lacte coactos.

Vellera tunc dabimus, cum primum tempus apricum
Surget, et a tepidis fiet tonsura calendis.

Et nos, quos etiam prætorrida munerat æstas, As.
Mille renidenti dabimus tibi cortice chias.

Castaneasq; nucis totidem, cum sole nouembri
Maturis nuabus virides rumpentur echini.

Nū precor informis uideor tibi? num grauis annis? Id.
Decipior miser, quoties mollissima tango

Ora manu? primūq; sequor uestigia floris
Nescius? Et gracili digitos lanugine fallo?

Fontibus in liquidis quoties nū conspicor ipse As.
Admiror toties, Et enim sic flore iuuentæ

Induimus uultus, ut in arbore sepe notauī
Cereræ sub tenui lucere cydonia lana.

Carmina poscit amor, nec fistula cedit amori. Id.
Sed fugit ecce dies, reuocatiq; crepuscula uesper.

Hinc tu Daphni greges, illinc agat Alphesibœus.

Iam resonant frondes, iam cantibus obstrepit arbor. As.
I procul o' Dorida, primumq; reclude canalem.

Et sine iam dudum sitientis irriget hortos.

Vix ea finierat, senior cum talia Thyrsis.

Este pares, Et ob hoc concordēs uiuite, nam uos Th.
Et decor, Et cantus, Et amor sociauit, Et ætas.

ECLOGA. III. EXORATIO.

IOLAS. LYCIDAS.

n Vnquid in hac Lycida uidisti forte iuuentam Io.
Valle meam? solet illa tuis occurrere tauris,

EXORATIO.

Etiam penè duas dum queritur eximit horas.
 Nec tamen apparet, duris ego perdita ruscis
 Tandudum, & nullis dubitavi crura rubetis
 Scindere, nec quidquam post tantum sanguinis egi.
 Non satis attendi, neq; enim uacat, uxor Iola. Ly.
 Vror, & immodice Lyadam ingrata reliquit
 Phyllis, amatq; nouum post tot mea munera Mopsum.
 Mobilior uentus o' femina. sic tua Phyllis?
 Quæ sibi, nam memini, siquando solus abesses
 Mella etiam sine te iurabat amara uideri.
 Altius ista querar, siquando uacabis Iola. Ly,
 Has pete nunc salices, & læuas flecte sub ulmos.
 Nam cum prata calent, illic requiescere noster
 Taurus amat, gelidaq; iacet spatatus in umbra.
 Et matutinas reuocat palearibus herbas.
 Non equidem Lycida, quamuis contemptus, abibo. Io.
 Tityre quas dixit salices pete lætus, & illinc
 Si tamen inuenies deprensam uerberare multo
 Huc age, sed fractum referas hostile memento.
 Nunc age, dic Lycida quæ uos tam magna tulere
 Iurgia, quis uestro Deus interuenit amori?
 Phyllide contentus (solus tu testis Iola es) Ly.
 Calyricem spreui, quamuis cum dote rogaret.
 En sibi cum Mopso calamos intexere cera
 Inapit, & puero comitata sub illice cantat.
 Hoc ego cum uidi (fateor) sic intusus arsi,
 Ut nihil ulterius tulerim, nam protinus ambas
 Deduxi tunicas, & pectora nuda cecidi.
 Alapen irata peti, dixitq; relicto
 Improbe te Lycida, Mopsam tua Phyllis amabit.

Nunc penes Alcipen manet, ac ne forte uagetur
 Ah uereor nec tam nobis ego Phyllida reddi
 Exopto, quam quod Mopso iungetur anhelō.
 A te ceperunt tua iurgia, tu prior illi Io.
 Vincitas tende manus, decet indulgere puellæ.
 Vel cum prima nocent, siquid mandare iuuabit.
 Sedulus iratæ contingam nuntius aures.
 Tandudum meditor quo Phyllida carmine placem, Ly.
 Forsitan audito poterit mitescere cantu,
 Et solet illa meas ad sidera ferre camœnas.
 Dic age, nam cerasi tua cortice uerba notabo, Io.
 Et decisa feram rutilanti carmina libro.
 Has tibi Phylli preces iam pallidus, hos tibi cantus Ly.
 Dat Lycidas, quos nocte miser modulatur acerba.
 Dum flet, & excusso dispergit lumina somno.
 Non sic districta macrescit turdus oliua.
 Non lepus extremas legulus cum substulit unas.
 Ut Lycidas domina, sine Phyllide tabidus erro.
 Te sine ue misero mihi lilia nigra uidentur.
 Nec sapient fontes, & acescunt uina bibenti.
 At si tu uenias, & candida lilia fient,
 Et sapient fontes, & dulcia uina bibentur.
 Ille ego sum Lycidas, quo tu cantante solebas
 Dicere fœlicem, cui dulcia sæpe dedisti
 Oscula, nec medios dubitasti rumpere cantus.
 Atq; inter calamos errantia labra petisti.
 Ah dolor, & post hoc placuit tibi torrida Mopso
 Vox, & carmen inops, & acerbæ stridor auenæ.
 Quem sequeris? quem Phylli fugis? formosior illo
 Dicor, & hoc ipsum mihi tu narrare solebas.

EXORATIO

Sum quoq; diuitior, certauerit ille tot hœdos
 Pascere, quot nostri numerantur uespere tauri.
 Quid tibi (quæ nosti) referam? scis optima Phylli.
 Quam numerosa meis siætur bucula mulctris?
 Et quam multa suos suspendat ad ubera natos.
 Sed mihi nec gracilis sine te fiscella salicto
 Texitur, & nulla tremuere coagula lactis.
 Quod si dura times etiam nunc uerbera Phylli
 Tradimus eæ manus, licet ille uimine torto
 Salicet, & lenta post tergum uite domentur.
 Vi mala nocturni reliquit brachia Mopsi
 Tityrus, & medio furem suspendit ouili.
 Accipe, ne dubita, meruit manus utraq; pœnas.
 His tamen, his inquam manibus tibi sæpe palumbes,
 Sæpe etiam leporem decepta matre pauentem
 Misimus, in gremio per me tibi lilia prima
 Contigerant, primæq; rosæ, uix dum bene florens
 Degustabat apis, tu cingebare coronis.
 Aurea sed forsân mendax tibi munera iactat.
 Qui metere occidua feræles nocte lupinos
 Dicitur, et cocto pinsere legumne panem,
 Qui sibi tum foelix? tum fortunatus habetur?
 Vilia cum subigit manualibus hordea saxis.
 Quod si turpis amor precibus (quod ab hominibus) istis
 Obstiterit, laqueum miseri nectemus ab illa
 Illice, quæ primum nostros uiolauit amores.
 Hi tamen ante mala figentur in arbore uersus.
 Credere pastores leuibus nolite puellis.
 Phyllida Mopsus amat, Lycidas habet ultima rerum.
 Nunc age si quidquam miseris succurris Iola,

Perfer, & exora modulato Phyllida cantu,
 Ipse procul stabo, uel acuta carice tectus,
 Vel propius latitans uicina sæpe sub ara.
 Ibimus, & ueniet (nisi me præfagia fallunt) Io.
 Nam bonus a dextra fecit mihi Tityrus omen.
 Qui redit inuenta non irritus ecce inuenta.

ECLOGA. IIII. CAESAR. MELI

BOEVS. CORYDON.

AMYNTAS.

vid tacitus Corydon, uultuq; subinde minaci M.
 Quid'ue sub hac platano q̄ garrulus obstrepat hic
 Infesta statione sedes? iuuat humida forsan (mor
 Ripa? leuatiq; diem uicini spiritus amnis?
 Carmina iandudum, non quæ nemorale resultent Co.
 Voluimus o' Melibœe, sed hæc quibus aurea possint
 Sæcula cantari, quibus & deus ipse canatur.
 Qui populos, urbesq; regit, pacemq; togatam.
 Dulce quidem resonas, nec te diuersus Apollo Me.
 Despicit o' Iuuenis, sed magnæ munera Romæ
 Non ita cantari debent, ut ouile Menalce.
 Quidquid inest, siluestre licet uideatur acutis C.
 Auribus, & nostro tantum memorabile pago.
 Dum mea rusticitas, si non ualet arte polita
 Carminis, at certe ualeat pietate probari.
 Rupe sub hac eadem, quam proxima pinus obumbrat.
 Hæc eadem nobis frater meditatur Amyntas.
 Quem uicina meis natalibus admouet ætas.
 Iam puerum calamos, & odore uincola ceræ Me.
 Iungere nunc cohibes, leuibus quem sæpe cecit